

אח"כ השיחים

ממשנתו של כ"ק מרן אדמו"ר
רבי דוד חי אביחצירא שליט"א

פרשת בראשית תשפ"ז | גיליון א'

מזהב ומפיז

פנינים מלוקטים מספרי
אדמו"רי שושילתא קדישא

**בראשית ברא א-להים את
השמים ואת הארץ (א, א)**

הנה אמרו רבותינו ז"ל (ויקרא רבה לו, ד) "בראשית ברא אלקים" - בשביל ישראל שנקראו 'ראשית' תבואתו' (ירמיהו ב, ג) "ברא אלקים את השמים ואת הארץ", ואפילו המלאכים לא נבראו כי אם בשביל ישראל, והצדיקים הגמורים מעולים מן המלאכים, שנשמות הצדיקים מפנימיות העולמות ונשמות המלאכים מחיצוניות העולמות. ויש לרמוז זאת בתחילת התורה ובסופה, דתחילת התורה הוא: "בראשית ברא אלקים את השמים ואת הארץ", וסופה הוא "לעני כל ישראל" (דברים לז, יב), להורות בא לומר, בשביל מה ברא הקב"ה את השמים ואת הארץ, בשביל "לעני כל ישראל" - דווקא, ולא בשביל שום דבר אחר זולתם

(שערי תשובה)

'בראשית' - בגימטריא 'שכינת עזנו', לרמוז שעיקר התורה והעבודה והמצוות הכל הוא לתיקון השכינה, שתלויה בבני ישראל שהם בניה, ולכן צריכים להיות זריזים וזהירים בתיקונה.

(מחשוף הלבן)

**ויתפרו עלה תאנה ויעשו להם
הגרת (ג, ז)**

יש לפרש על דרך הרמז, שהתחכמו לטעון שהם פטורים מן הדין, וכדברי אנטונינוס לרבינו הקדוש המובאים בגמרא (סנהדרין צא.) "גוף ונשמה יכולין לפטור עצמן מן הדין, כיצד? גוף אומר: נשמה חטאת, שמיום שפירשה ממני הריני מוטל כאבן דומם בקבר. ונשמה אומרת: גוף חטא, שמיום שפירשתי ממנו

הכתב והמכתב

דברי מוסר ויראה מכת"ק
כ"ק מרן אדמו"ר שליט"א

כגבה שמים על הארץ גבר חסדו על יראיו

כתוב בפסוק (תהילים קג יא) "כגבה שמים על הארץ גבר חסדו על יראיו". המקובלים אמרו שהמרחק בין שמים לארץ הוא מצוין שאם יהיה פחות כלשהו ממהלך ת"ק שנה היתה מתבטלת הארץ, כי לא היה בכוחה לסבול תוקף ההשפעה של השמים וכן הוא בכל העולמות, אם כן הגובה הוא לטובת הארץ, ועם דרך זה החסד שהקב"ה משפיע על יראיו בצמצום, כי אם היה באופן אחר לא היו יכולים לקבלו.

וזה מה שאמרו חז"ל בברכות (נד.) בכל מדה ומדה שהוא מודד לך הוי מודה לו מאוד, הכוונה "כגבה שמים על הארץ גבר חסדו על יראיו" בחינת גבורה וצמצום ומ"מ הוא חסדו. וא"א להבין, למה אמר גבר חסדו יותר מהחסד שיש בין שמים לארץ, אלא בסייעתא דשמיא המרחק בין שמים וארץ זה קבוע מבריאת העולם ואינו משתנה.

משא"כ האדם זה תלוי בעבודת ה' יתברך שלו ובמסירות נפש שלו, כמה שמתעלה יותר להיות קרוב להשם יתברך גם כן מתגבר החסד עליו יותר וההשפעה שבאה משמים עליו לפי פעולתו שכמה שמתעלה יותר ברוחניות כך מתקרב לקבל השפעה יותר גדולה מהשמים יותר ממה שיש מהשמים לארץ.

**המרחק בין
שמים וארץ זה
קבוע מבריאת
העולם ואינו
משתנה. משא"כ
האדם זה תלוי
בעבודת ה' יתברך
שלו ובמסירות
נפש שלו, כמה
שמתעלה יותר
להיות קרוב
להשם יתברך גם
כן מתגבר החסד
עליו יותר**

צידה לדרך

**אם מצאת - תאמין שיגיעת.
מציאה ללא יגיעה - אינה מציאה.**

בי"ת - ראשית

מעלה יתרה לה לתורה על פני בריאת שמים וארץ, שכן היא הכח והקיום שמחזיק אותם, ומי נתלה במי, הוי אומר קטן נתלה בגדול. ומשכך, ברור שמעלת האל"ף שפותחת את נתינת התורה עדיפה על מעלת הבי"ת שמתחילה את מעשי בראשית עצמם

העולם בבי"ת, בריאתו אינה בריאה, שהרי הארץ היתה תוהו ובהו, שהתנה הקב"ה עם העולם שאם לא יקבלו ישראל התורה יחזור העולם לתוהו ובהו, אם כן כאלו לא נברא דמי, כל עוד שלא קבלו ישראל התורה. ולא נתקיים העולם עד ש"ויאמר אלקים יהי אור", שהיא התורה הנקראת אור, ואל"ף היא תחילת אור, ועוד נתינת התורה ב'אנכי' שתחילתה אל"ף, נמצא אלמלא אל"ף לא היה קיום לבי"ת, וכל זאת להורות גדולת ומעלת הענוה".

כבודו של הקב"ה

לכאורה דברים פשוטים המה: עקב ענוותנותה של האות אל"ף, זכתה למעלה גדולה על פני האות בי"ת. אולם נתבונן נא בעומק דבריו הקדושים, ונמצא תפוחי זהב במשכיות כסף. לכל לראש עלינו להבין, מדוע שולם שכרה של האות אל"ף במתן תורה דווקא, ולא בבריאת העולם עצמו. וכי קצרה ידו של הקב"ה לשלם את שכרה מידה כנגד מידה, באותו אופן שעליו ויתרה מלכתחילה, והלא כך הוא שכרו של הבורח מן הכבוד, שהכבוד הוא שרודף אחריו (ראה עירובין דף יג), ולא שכר אחר.

אך לאמיתו של דבר, דווקא שכרו של הענוה הבורח מן הכבוד הוא זה שאינו מובן. והרי אין ספק שלא עסקין בצבוע, הבורח מן הכבוד למראית עין, בעודו מייחל לרדיפתו של זה האחרון אחריו, שכן 'נר ה' נשמת אדם - חופש כל חדרי בטן', וכיון שבשכר בידי שמים עסקין, אין ספק שמדובר כאן באדם הבורח מן הכבוד באמת ובתמים, ואם כן מה שכר הוא זה להעניק לו מלוא חפניים מהדבר שבחלה נפשו בו?

וכבר עמדו בשאלה זו רועי החסידות, וביניהם האדמו"ר הקדוש בעל השפת אמת (לך תרנ"ז): "דאיתא, הבורח מן הכבוד הכבוד רודף אחריו, ומה תועלת לו בזה כיון שאינו חפץ בו ובורח ממנו". ומיישב בעל השפת אמת כי חילוק תהומי קיים בין הכבוד אליו מייחל הרודף אחריו ובין הכבוד שנוחל הבורח ממנו, שכן זה האחרון מתקן את הכבוד, ומחזירו לקב"ה - מלך הכבוד. ובלשונו: "רק הפירוש, שצריך אדם לברוח מן הכבוד כדי שלא להתלבש ח"ו בלבוש המלך, כי הקדוש ברוך הוא הוא מלך הכבוד, ולכן זה שמחזיר הכבוד להשי"ת - אליו

זקני הקדוש מו"ר בעל אביר יעקב, מלמדנו להועיל בשבח מידת הענוה, בספרו הקדוש 'פיתוחי חותם' על פרשת בראשית. נקרא את הדברים בלשונו הקדושה והבהירה, שכמעט ואינה זקוקה לביאור:

"כתוב בזוהר הקדוש (חלק א דף ב:), דכשרצה הקב"ה לברוא את העולם, עלו האותיות למפרע, כל אחת אומרת כי תברא העולם, ולא הועילה שום אחת מהם עד אות בי"ת, ואמר לה הקב"ה כך אברא העולם. ונשארה אות אלף, ואמר לה הקב"ה: מפני מה לא עלית? ואמרה לו: רבונו של עולם, ראיתי כל האותיות לא הועילו, ועוד הרי נתת הגדולה לבי"ת, והמלך שנתן גדולה לאחד מעבדיו - לא יעבירנה ממנה ויתננה לאחר. אמר לה הקב"ה: הואיל ומיעטת עצמך אעשה לך גדולה, היחוד שלי לא יהיה אלא בך, וכל החשבונות בך יתחילו (כלומר, אחדותו של הקב"ה רמוזה באות אלף שהיא תחילת המלה 'אחד', וזו גם ערך הגימטריה של האות אלף - אחד). זהו עיקר דברי הזוה"ק".

ממשיך בעל אביר יעקב, ומבאר, שמעלת האל"ף ושכרה עדיפים על מעלת האות בי"ת: "זהנה כשנתבונן במעלת אל"ף היא מעלה גדולה, דעיקר נתינת התורה בה התחילה: 'אנכי ה' אלקיך' (מעלה זו מפורשת בזוהר שם כשכר נוסף לאות אלף, ורבינו קיצר כאן בלשונו וסמך על המעין). ועוד, התורה נקראת 'אור' (ראה משלי ו, כג). נמצא מעלת אל"ף יותר מבי"ת, דאף על פי שנברא העולם בבי"ת הרי תנאי התנה הקב"ה אם לא יקבלו ישראל התורה יחזור העולם לתוהו ובהו (שבת דף פח).".

כלומר, מעלה יתרה לה לתורה על פני בריאת שמים וארץ, שכן היא הכח והקיום שמחזיק אותם, ומי נתלה במי, הוי אומר קטן נתלה בגדול. ומשכך, ברור שמעלת האל"ף שפותחת את נתינת התורה עדיפה על מעלת הבי"ת שמתחילה את מעשי בראשית עצמם.

לא זו בלבד, אלא שמעלה ויתרון זה נרמזים מיד בפסוקי בריאת העולם עצמם, וכהמשך דבריו הקדושים: "זהו כוונת הפסוקים, בי"ת-ראשית, דהיינו בבי"ת היא ראשית בריאת שמים וארץ, דהיינו בה ברא שמים וארץ, וכי תימא הרי הקב"ה רוצה בענווים, והאל"ף המעיטה עצמה ולא עלתה כשאר האותיות, ומה גדולה עשה לה הקב"ה על ענוותנותה. והשיב: והארץ היתה תוהו ובהו, פירוש, דע לך שאף על פי שנברא

מזהב ומפז

פנינים מלוקטים מספרי
אדמו"רי שושילתא קדישא

המשך מעמ' א'

הריני פורחת באויר בצפור (ואיני חוטאת).

ומבואר בגמרא שם שרבי השיבו במשל למלך שהושיב חיגר וסומא לשמור על תאנה, והרכיב הסומא את החיגר על כתפיו, והוא הדריכו עד שהגיעו לתאנים ואכלום, וכשניסו להטיל כל אחד את האשמה על חברו (שכן הסומא אינו יכול למצוא את התאנים רק בעזרת החיגר, וכן החיגר אינו יכול ללכת אליהם רק בעזרת הסומא), החליט המלך להרכיבם זה על זה ולהענישם יחד, והוא הדין לגוף ולנשמה, שעתידי הקב"ה להרכיבם יחד ולהענישם.

ואף אדם וחיה ניסו לטעון טענות אלו, וזה נרמז בלשון הכתוב שתפרו את אותם טענות הנזכרות במשל התאנה הנזכר, ולחגור את עצמם בהן וליזכות בדינם.

(פיתוחי חותם)

וַיִּקְרָא הָאָדָם שֵׁם אִשְׁתּוֹ חַוָּה כִּי הִיא הִיְתָה אִם כָּל חַי (ג. ב.)

יש לפרש על דרך הרמז, ששמה של חוה רומז על חסרונה שגרם לה לאכול מעץ הדעת, והוא המהירות בה התפתחה לנחש, כדרך הנשים שדעתן קלה, עד שלא התדיינה כלל בנושא עם בעלה - אדם הראשון. ועל כן נקראת חוה מלשון 'אוחאה', שהוא בארמית מהירות.

ותיקונו של חטא זה הוא למחר בעשיית המצוות, עד שלא יישאר לאדם שהות להימלך ולהתדיין עם יצרו האם יעשה את המצווה, או שיניח לה מפני ק"ג טעמים שבדאי יציע בפניו יצרו הרע. ועל כן אמר דוד המלך עליו השלום בתהלים "חשתי ולא התמהמתי לשמור מצוותיך".

(מעגלי צדק)

הָלוֹא אִם תִּיטִיב שְׂאֵת וְאִם לֹא תִיטִיב לִפְתָּח חֲשָׁאת רִבְץ וְאַלֶּיךָ תִּשְׁוֹקְתוּ וְאַתָּה תִּמְשָׁל בּוֹ (ד.)

לפתח חטאת רובץ. יש לפרש שרומז על מאמר חז"ל על הפסוק "ששכר חמור גרם, רובץ בין המשפתיים", שסובל עול תורה כחמור הזה שמהלך ביום ובלילה ואין לו שינה קבועה, ולזה בא אומרו "ואם לא תטיב", היינו אם היצר הרע מתגבר עליך ואינך יכול להכניעו, עסוק בתורה, וכמאמר רז"ל (ברכות דף ה.) "לעולם ירגיז אדם יצר טוב על יצר הרע, שנאמר 'רגזו ואל תחטאו' (תהלים ד, ה.) אם נצחו מוטב, ואם לאו - יעסוק בתורה".

(רישא וסיפא)

הכבוד רודף, כדי להרבות כבוד ה', כי במה שמתכבד יותר ובורח ממנו על ידי זה יחזור כל הכבוד למלך הכבוד".

וביתר ביאור, כשהכבוד ניתן לצדיקים שומרי משמרת הקב"ה ותורתו, הוא נעשה כבודו של הקב"ה עצמו, ועל כן הכבוד עצמו רודף אחריהם, כדי לקיים את תפקידו המקורי, להיות מלבושו של מלך הכבוד.

גם כבודה של האות אל"ף לא היה יכול להיות משולם בבריאת העולם עצמו, שהרי בדיוק על כבוד זה היא ויתרה וממנו ברח. רק במתן תורה, תורתו של הקב"ה, חיותו הפנימית של העולם וכל צבאו, שם ניתן לה כבודה, במקום שהוא כבודו של הקב"ה עצמו, וכלשונו של מרן בשם הזוהר הקדוש: "היחוד שלי - לא יהיה אלא בך", כבודי וכבודך - חד הם.

**רק במתן
תורה,
תורתו של
הקב"ה, חיותו
הפנימית
של העולם
וכל צבאו,
שם ניתן
לה כבודה,
במקום
שהוא כבודו
של הקב"ה
עצמו,
וכלשונו
של מרן
בשם הזוהר
הקדוש:
"היחוד שלי
- לא יהיה
אלא בך"**

כבוד חכמים ינחלו

ביתר שאת וביתר עוז יאירו דברי מרן אביר יעקב, על פי דברי מוהר"ן מברסלב (לקוטי תורה קעב) ונקרא את דבריו:

"כל החסרונות שיש לאדם, הן בנים או פרנסה או בריאות, הכל הוא מצד האדם עצמו. כי אור הש"י שופע עליו תמיד, אך האדם על ידי מעשיו הרעים עושה צל לעצמו, שאין מגיע עליו אור הש"י, ולפי מעשיו - כן נעשה הצל המונע אור הש"י, ומגיע לו החסרון לפי המעשה שעל ידה נעשה הצל. והנה הצל הוא מדבר גשמי שעומד נגד דבר רוחני, כמו גשם עץ ואבן נגד אור הלבנה והחמה עושה צל... אבל אם האדם מבטל עצמו, ואינו כלל מזה העולם, אזי אינו עושה צל, ומקבל אור הש"י".

"ועיקר אור הש"י הוא הכבוד, כי כל מה שברא הקדוש ברוך הוא לא ברא אלא לכבודו, כמו שכתוב (ישעיה מג, ז) 'לכבודי בראתיו...' וזה (משלי ג, לה) 'כבוד חכמים ינחלו', כי החכמה מאין תמצא (איוב כח, יב), ועל כן החכמים שהם אין, זוכים לכבוד, על ידי שאינם עושים צל להפסיק, כי אין להם שום גשמיות כנ"ל".

והדברים מפליאים, כמעט בבחינת שני נביאים המתנבאים בסגנון אחד. הענו הבורח מן הכבוד נעשה 'שקוף', בלתי קיים, ואינו מעכב את אורו של הקב"ה, הממלא את כל ישותו, ואורו של הקב"ה הוא מקור השפע והטובה, והוא גם החכמה - חכמת התורה. ועל כן מובן מדוע זכתה האל"ף להיכלל באחדותו של הקב"ה, להיות הפותחת את מתן תורה, ולא זו בלבד אלא שכדברי מרן, שכרה נרמז במילים 'ויאמר אלקים יהיה אור - ויהי אור'. אין זה רמז בעלמא, אלא מהותו המדויקת של השכר לה זכתה. הענו השקוף והבלתי קיים, מתמלא באורו של הקב"ה.

פרק א'

בני המערב

בניגוד ללשון הרווחת בימינו, לפיה יוצאי מרוקו וצפון אפריקה מסונפים אל בני 'עדות המזרח', הרי שלאורך הדורות היה קהילות היהודים שבאיזור זה מכונים בשם 'בני המערב', ולמעשה שמה הערבי של מדינת מרוקו הוא 'הממלכה המערבית' (בערבית כמובן), בעוד שהכינוי מרוקו ניתן לה על שם העיר מרקש, שהיא אחת מערי הממלכה.

כך היא גם המציאות הגיאוגרפית, לפיה מרוקו מחד, וספרד-פורטוגל מאידך גיסא, מהוות יחדיו את קצהו המערבי של 'העולם הישן' (כלומר שלוש היבשות: אסיה אפריקה ואירופה, שהיו נודעות מימי קדם, בניגוד לאמריקה ואוסטרליה שעל קיומן נודע במאות השנים האחרונות בלבד), ועל כן שמה נאה לה - ארץ המערב.

לעיתים נמצא בספרי הפוסקים חלוקה פרטנית יותר, שמכנה את מרוקו השוכנת בקצה המערבי של יבשת אפריקה בשם 'המערב הפנימי', בעוד שאלג'יריה לוב ותוניסיה המזרחיות ביחס אליה, אך מערביות ביחס לשאר ארצות המזרח מכונות בשם 'המערב החיצון' (בדומה לחלוקה האירופית הרואה בטורקיה את 'המזרח הקרוב', בארץ ישראל וסביבותיה את 'המזרח התיכון', ואילו מזרח של אסיה נקרא 'המזרח הרחוק').

יהדות המערב הפנימי עתיקה מאוד. ומסורת ביד חלק מבניהם שהיו מצויים יהודים במקומות אלו כבר בימי בית המקדש השני. רבי יעקב משה טולידנו ז"ל (רבה של תל-אביב) מביא למסורת זו חיזוק מעניין, מספר עתיק בשם 'תהלות שלמה', שחובר ככל הנראה עוד בימי בית המקדש השני, שם מוזכר שהיהודים גלו וטולטלו עד למקום המכונה בשם 'מערב', ולא מצינו מקום שיכונה בתקופה העתיקה בשם זה פרט למרוקו וסביבותיה.

על גורלם של יהודי מרוקו בגלותם, כבר ביכה אחד המיוחד מבני עדה קדושה זו, הרי הוא רבינו האור החיים ז"ע בספרו הקדוש, וזה לשונו (ויקרא ו, ב): "ואמרו ואש המזבח תוקד בו, יודיע הכתוב כי באור בוקר (כלומר בהגיע עת הגאולה, וכלשון הפסוק מקודם לכן, היא העולה על מוקדה כל הלילה עד הבוקר) תעשן אף ה', ואש מפיו תאכל, על אשר עינונו בני עולה ויסורנו ביסורי נקמה, ובפרט בני המערב הפנימי אין לך כוס מר שלא הטעימו תמיד".

האמנתי כי אדבר

מהי הסיבה לכך שקיימים אנשים שמתעוררים אצלם שאלות וספקות באמונה, ולעומתם אלו החיים בתמימות ואמונתם שלמה ותמימה?

המגיד מדובנא המשיל משל: מעשה בכפרי פשוט שהזדמן לעיר הגדולה והנה לגנד עיניו פלא מופלא - שעון גדול הניצב בראש מגדל, מחוגיו זזים והוא משמיע קולות צלצול רמים בכל שעה עגולה. עמד הכפרי נדהם ומשתומם מול הפלא שנגלה לגנד עיניו ולא התקררה דעתו עד ששאל ובירר מי יצר זאת. הצביעו לו על שען פלוני והכפרי נכנס אליו וביקש לקנות שעון כמו שראה בראש המגדל - כזה שיוכל להיכנס לביתו. מכר לו השען שעון אורלוגין מעשה ידי אמן והכפרי נסע לביתו שמח וטוב לב. תחילה עמד משתומם מול צלצוליו של השעון בכל שעה עגולה וגם נזהר שלא לגעת בכלום מעבר למתיחת הקפיץ - כפי שהורה לו השען. אבל בסופו של דבר גברה עליו הסקרנות והוא פתח את הדלתות שמאחורי השעון והחל מחטט במערכת הקפיצים המורכבת. נגע כאן, נגע שם. הקפיצים השתחררו, הברגים זזו ממקומם והשעון שבת מלכת. התרגז הכפרי, חזר אל העיר ונסע אל השען כועס - "מכרת לי שעון מקולקל!"

פתח השען את גב השעון, ראה את החורבן ונענה לכפרי "השעון לא היה מקולקל, אבל אתה דחת אצבעותיך למקום שלא שייך לך וקלקלתו במו ידיך את הכל..."

האמונה הפשוטה והתמימה היא יסוד מוסד לכל נברא, בטח למי שהוא בן אברהם יצחק ויעקב ובן לדורות רבים של יהודים שמסרו נפש על אמונתם בבורא עולם. אבל לעיתים ההתחכמות גוברת, המחשבות "איך הדברים עובדים" במקומות שאליהם איננו אמורים לטפס ולהגיע.

וכנגד זאת ישנן כמה תרופות: הראשונה יש לעמוד עליה מגיל צעיר. שכן דיבורי אמונה צריכים להישמע בחלל הבית כבר כשהילדים קטנים וצעירים - ממש מינקות! ואז גם כי יזקין לא יסור ממנה ודיבורי האמונה ששמע מאביו ומאמו עוד כשהיה ילד שאפילו אינו מבין לגמרי, יהיו חלק ממנו ביום מן הימים.

אבל גם מי שכבר גדלו ומרגישים ספקות וחששות, גם להם יש תרופה והיא זו שלימד הרה"ק רבי מרדכי מלכוביץ' ז"ע, אשר בכל פעם שהיו באים אליו ומבקשים ישועה, היה חוזר עם המבקש על "ג' יסודות האמונה אני מאמין" שוב ושוב עד שמבקש הישועה התמלא אמונה ואז היה נושע מכח אמונתו. והיה דורש את המילים "האמנתי כי אדבר" - שבכח הדיבורים מעוררים את האמונה.

ולאידך גיסא היה חוזר על הפסוק בירמיה "אֲבַדְהָ הָאֱמוּנָה וְנִכְרְתָה מִפִּיהֶם" - למה האמונה נאבדת מן האדם? מפני שהיא "נכרתה מפייהם"! ברגע שמפסיקים לדבר אמונה, לשון אותה ולהוציא אותה בדיבור - היא עלולה להיאבד.

נזכור ונשנן - בכח הדיבור ניתן לעורר את מעיינות האמונה בכל לב.

ספרי 'מילתא חדתא' מתורת כ"ק מרן אדמו"ר רבי דוד חי אביחצירא שליט"א

מילתא חדתא — על התורה
שיחות ודברי חיזוק על סדר פרשיות התורה, המאירים את עבודת ה' ואת ההתמודדות עם אתגרי הדור, ערוכים בלשון בהירה ונגישה.
לשה"ק / אנגלית

מילתא חדתא — על מסכת אבות
מאמרים על סדר מסכת אבות בענייני עבודת ה' והליכות חיים, המשלבים דברי התעוררות לעבודת ה' בדרך המוסר וההסידות.
לשה"ק / אנגלית

אהבת התורה
פרקי חיזוק באהבת התורה, ביגיעתה ובעסק לימודה, המעוררים את הלב להתמסרות לתורה ולהתחזקות בעבודת ה'.
לשה"ק

אמונה ובטחון חלק א
מאמרים להעמקת האמונה והבטחון בהש"ת, המעניקים חיזוק בהתמודדות ובנסיגות החיים, ובפרט באתגרי דורנו. חלק א.
לשה"ק / אידיש

אמונה ובטחון חלק ב'
מאמרים להעמקת האמונה והבטחון בהש"ת, המעניקים חיזוק בהתמודדות ובנסיגות החיים, ובפרט באתגרי דורנו. חלק ב'.
לשה"ק

יראת שמים
מאמרי התעוררות לקנין יראת שמים, יראת הרוממות ודבקות בה', המשלבים את דרכי הפשט והדרש עם פנימיות התורה.
לשה"ק

שערי תפילה
שיחות ודברי התעוררות בענייני תפילה, לחיזוק הלב בעבודת ה' ובהתמודדות עם אתגרי החיים, ערוכים בלשון בהירה הקרובה לכל נפש.
לשה"ק / אידיש

שבת קודש
מאמרים על קדושת השבת ועל סדר יומה, המאירים את עבודת השבת. בצירוף פיוטי קודש מאת כ"ק אדמו"ר שליט"א.
לשה"ק / אנגלית.

ירח האיננים
מאמרי התעוררות לעבודת ימי אלול, ותשרי: ראש השנה, עשרת ימי תשובה, יום הכיפורים וחנוכה, הסוכות, לאור פנימיות התורה.
לשה"ק

חנוכה וט"ו בשבט
שיחות ומאמרי חיזוק בענייני חנוכה וט"ו בשבט, המאירים את עבודת הימים ומעוררים להתחזקות בתורה ואמונה.
לשה"ק

פורים
מאמרים על ענייני הפורים ופנימיות החג, ובהם דברי חיזוק והתעוררות לעבודת ה' ולהליכות החיים.
לשה"ק

הגדה של פסח — מילתא חדתא
ביאורים על סדר ההגדה חג הפסח ושיה"ש, המעמיקים בענייני יציאת מצרים ובעבודת ליל הסדר לאור פנימיות התורה.
לשה"ק (ספרד / ע"מ) / אנגלית